

IDENTITET



**id  
pot!**

**ISRAELI DOCUMENTARY  
FILM MAKERS  
AT THE JEWISH THEATRE  
2007**

**FEBRUARY 2-4 DORON TSABARI**

**MARCH 9-11 TOMER HEYMANN**

**APRIL 13-15 AMIT GOREN**

Documentary film tradition in Israel is renowned for its sharp and poignant treatment of local, yet universal issues as alienation, immigration, injustice, the struggles of the peripheral people, private and national identity.

The Jewish Theater initiates a discussion on these issues while presenting three Israeli film makers' social engagement, artistic vision and life philosophy as depicted in their films.

PIA FORSGREN, ARTISTIC DIRECTOR  
LIZZIE OVED SCHEJA, ORGANIZER

Den israeliska traditionen inom dokumentärfilm är känd för sin känsliga och skarpa analys av ämnen som utanförskap, immigration, klasskillnader, kampen för likaberättigande och såväl personlig som nationell identitet.

Under tre filmhelger på Judiska Teatern vill vi lyfta fram dessa frågor och presentera regissörernas sociala engagemang, konstnärskap och livssyn.

PIA FORSGREN, KONSTNÄRLIG LEDARE  
LIZZIE OVED SCHEJA, SAMORDNARE

# DORON TSABARI

FEBRUARY 2-4



There are no heroes in Doron Tsabari's films, only the simple person. Doron Tsabari is a political activist who uses his films to bring to light the forgotten Israeli periphery.

Doron Tsabari is an acclaimed film director. He is the chairman of the Film Directors Union and the Founder Director of the Documentary Film Makers Forum in Israel. His films treat the Israeli peripheral towns and the struggles of their inhabitants. Doron Tsabari has been writing for various newspapers, teaching documentary film and working for Israeli television.

Doron Tsabari dokumenterar ekonomiskt och socialt utsatta människor i samhällen utanför storstäderna; inte hjältemyterna utan berättelserna om vanligt folk. Han är en politisk aktivist som kastar ljus på en förbisedd del av Israel.

Doron Tsabari är en ansedd regissör, ordförande i Israeliska Filmregissörers Fackförbund och ordförande/grundare av Israels Forum för Dokumentärfilmare. Han skriver för en rad lokala tidningar, undervisar i dokumentärfilm och arbetar med Israels TV. Han arbetar för närvarande med en film som ifrågasätter förvaltningen av Israels public service, Kanal1.

## UNDERDOG: A WAR FILM

1996

Underdog: A War Film is indeed a war film. It depicts the strong emotional battle of a small town against the rest of the country. The war is waged on the football field. The combatants are the players and fans of Hapoel Beit Shean team in its struggle to stay in the national league. The chances of the team to keep its place in the national league are close to none. The situation is hopeless.



There are five games left before the football season of 1995 comes to its closure. Hapoel Beit Shean is at the bottom of the National league fighting for its survival. The newspapers report that the team does

not have a chance and would end up in the lower league. In Beit Shean people think otherwise. They put up a fight.

The film examines the phenomenon of how, in a peripheral town like Beit Shean, football gains an existential meaning, as the town inhabitants' "raison d'être" is the next match.

Beit Shean är en liten israelisk stad i en ökentorr dal nära Jordaniens gräns. De flesta av ortens 14 000 invånare är religiösa, arbetarklass med låg inkomst och härstammar från de marockaner som flyttat hit på 1960-talet. De lever ett hårt liv. Förr var staden ett utsatt mål för attacker från Jordanien. Israeler betraktar Beit Shean som ett helveteshål, en plats som gud lämnat, "Det Andra Israel".

I Doron Tsabaris film pågår en klasskamp på fotbollsplanen. Bottenlaget Hapoel Beit Shean har en sista chans att bevisa att de hör hemma i nationella ligan – de MÅSTE slå Haifa, mästarelaget som har grepp om ligasegern. Situationen är hopplös och tidningarna rapporterar redan om en nedflyttning. Men spelare och fans vägrar ge sig. De beslutar sig för att kämpa.

## SEWING FOR BREAD (DAROMA)

2003

In the summer of 2000, the owners of the “Ramon Sewing Workshop” in Mitzpeh Ramon announced their decision to close down the workshop. The 57 employees, all work-weary women, refused to accept this “death sentence” and embarked on a heroic campaign to protect their income. For five weeks 57 jobless seamstresses entrenched themselves and their children inside the plant, refusing to part from their sewing machines and determined to go the whole mile. Even the women themselves were surprised by the results when the workshop reopened as an independent cooperative owned and ran by the seamstresses themselves. Overnight they unexpectedly became Israel’s working class heroes.

For two years Julie Shelez and Doron Tsabari followed their story. They recorded the struggle for survival of women who suddenly faced the challenge of managing a plant. They documented their battle against the establishment and the conflicts that arose between family life and their new responsibilities and commitments, as well as interpersonal crises.



Sewing for Bread is a moving story about courageous women who discovered their power and took responsibility for their own fate. It is also a chronicle depicting the forgotten fringe of Israeli society and its attempt to win the respect it deserves.

Ramons Textilfabrik ska läggas ned men de femtioalet anställda, mest kvinnor, vägrar att lämna sin arbetsplats. Under fem veckor barrikaderar de sig inne i byggnaden tillsammans med sina barn och till allas förvåning får de fabriken att öppna igen, nu drivet som ett kooperativ av sömmerskorna själva. Över en natt blir de hjältar och symboler för den israeliska arbetarklassen.

Under två år dokumenteras historien av Julie Shelez och Doron Tsabari. De följer hur dessa kvinnor kämpar för att sköta fabriken, de motgångar de möter och hur de tar itu med de konflikter som uppstår mellan och inom familjer.

Sewing for Bread är en historia om modiga kvinnor som med imponerande styrka möter omöjliga odds. Det är också en berättelse om en åsidosatt grupp i Israels samhälle och hur de strävar för att få den respekt de förtjänar.

## TRUE TO LIFE – STORIES

BY RAMLA YOUTHS

2004



True to Life is a series of short films by “youths at risk” from the city of Ramla. Each tells a personal and intimate story that exposes a fragile inner world. The films were directed and filmed by the youngsters themselves. They possess a unique cinematic language, rare documentary moments and an honest and authentic inner look.

Ramla’s inhabitants consist of Jews, Arabs and new immigrants from the former Soviet Union and Ethiopia. It is a city with a low socio-economic profile. The film project was initiated by Doron Tsabari who also guided the group in its artistic journey.

True to Life är en serie kortfilmer, skapade av utsatta ungdomar från staden Ramla. I var sin film berättar de om sina liv, sina drömmar och sina motgångar i den etniskt och socialt blandade staden, med judar, araber och nyinflyttade från Ryssland och Etiopien. Projektet startades av Doron Tsabari, som också handledde gruppen under tillkomsten av de unikt personliga och autentiska filmerna.



# TOMER HEYMANN

MARCH 9-11



Tomer is drawn mostly to the “anti-heroes” in society and the “darker places”, he tells stories of youth at risk, foreign workers, Jewish and Arab kids studying at the same school, the gay-lesbian community and single mothers. With a natural empathy for his subjects that transcends culture and mentality, he succeeds in touching the hearts of many all over the world.

Winner of the Israel Cultural Excellence Foundation for 2006.

Tomer Heymann dras till riskfyllda platser, till kontroversiella ämnen. Han berättar om ungdomar på glid, gästarbetare, judiska och arabiska barn som delar skola, den gay-lesbiska kulturen och ensamstående mödrar. Genom sin personliga inlevelse i de situationer han skildrar lyckas han förmedla medkänsla och respekt för de personer som återges.

Tomer Heymann utsågs år 2006 till mottagare av ”Israel Cultural Excellence Foundation”.

# PAPER DOLLS

2006

Paper Dolls is a candid approach to documenting the life of a group of transsexual Filipino immigrants in Tel Aviv. The director, a gay man himself, does not conceal his bias and prejudice when he introduces and interviews the main characters of his film.

The social clashes shown in this movie are deep: Religion, Class, Ethnicity, and Sexuality. This group of pre-op transsexuals strive to integrate into mainstream society by being accepted and succeed as artists. Nevertheless, they are not willing to compromise their identity nor become exotic attractions.



Vi får följa en grupp gästarbetande, transsexuella filippiner som nattetid kör sin dragshow och dagtid arbetar som hemsjukvårdare. Tomer Heymann skildrar öppen hjärtigt sin egen, inledande oförståelse för deras ”omanlighet” och även de sociala krockar som uppstår och skär genom religion, klass, etnicitet och sexualitet.

## *SOME OF THE PRIZES AND AWARDS:*

*Audience Award at the Los Angeles Film Festival*

*Best Documentary at the Cinemania International Film Festival in the Philippines*

*Panorama Audience Award – The Berlin Film Festival*

*Pink Apple Public Award – The Pink Apple Film Festival*

# AVIV

2003

The film examines the unique phenomenon of the Israeli rock star Aviv Geffen, rejected and ridiculed at the beginning of his career and for over a decade now, the most successful and influential rock singer in Israel.

The film escorts Aviv from his first appearances in the public arena that brought out voices of repulsion and rejection.

tion towards the young boy who called out to youngsters across the country to refrain from military service and categorized him as a typical anti-establishment singer, until he receives an embrace from the establishment by Prime Minister Yitzhak Rabin on the day he was assassinated.



Aviv Geffen är en egensinnig israelisk rockikon, en frontfigur för "The F\*\*\*ed Up Generation" i Israel. Denne androgyne man som vägrat göra sin värnplikt var i början av sin karriär hånad av publiken och ansedd som en skam för sin militärt illustra

familj. Numera är han en av Israels fixstjärnor och hyllas av sina unga fans. Filmen inleds med Aviv Geffens första publika framträdande och avslutas med en omfamning av självaste Premiärminister Yitzhak Rabin samma dag han mördas.

## BRIDGE OVER THE WADI

2005



On September 1st, 2004, in Kara village, the first Jewish-Arab school located within an Arab village, has opened. 100 children, half Arab and half Jewish, study at this school. The school gives equal representation to both languages, religions, and cultures. For a year and a half we followed closely the parents, who were able to establish this school despite all the difficulties on the way.

They find themselves having to deal with basic existential thoughts that do not pertain strictly to the Arab-Jewish conflict, but also with conflicts about male vs. female, religious vs. secular, parents vs. children, and more.

Best Documentary Series Award – The 1st Israeli Documentary Film Competition.

I den lilla staden Kara öppnas 2004 en gemensam skola

för arabiska och judiska barn. Här ska alla de 100 eleverna undervisas i både hebreiska och arabiska, i både judendom och islam. De konflikter man här försöker hantera är inte enbart uppdelade i arabiskt-judiskt; de visas även i förhållandet mellan manligt-kvinnligt, religiöst-sekulariskt och mellan olika generationer.

Filmen utsågs till "Bästa Dokumentärserie" i "The 1st Israeli Documentary Film Competition".

## IT KIND'A SCARES ME

2001

This tough film concentrates on Tomer, a youth leader in a small town near Tel Aviv who motivates a group of delinquent adolescent boys into creating a play. The collective effort goes through a number of shifts and changes, especially after the first writer departs abruptly for Canada. In a startling development, Tomer announces to the group that he is gay. For the straight boys in the gang, this is a shock. Their process of adjustment to or acceptance of this reality forms a major thread in the play and the documentary. The film has a rough-hewn vitality that matches the energy of the teenage boys.



Tomer Heymann filmar här sitt arbete som ungdomsledare i en liten stad nära Tel Aviv. Genom ett teaterprojekt hop-pas man rehabilitera en grupp unga, brottsbenägna pojkar. Efter en följd av uppbrott och svårigheter inom gruppen berättar Tomer för ungdomarna att han är homosexuell, något som chockar pojkarna djupt. Hur de hanterar situationen löper som en tråd genom filmen.

### SOME OF THE PRIZES AND AWARDS:

Best Documentary Award –

The 51st International Melbourne Film Festival, Australia

Best Documentary Award –

The 17th International Turin Gay & Lesbian Film Festival, Italy

The Audience Award – Israfest Film Festival, New York



# AMIT GOREN

APRIL 13-15



"I have been filming since the age of 13, for reasons not always clear to me, sometimes out of obsession: stills, Super-8 and video. I observe and capture the moment, out of a need to inquire, to understand, to stop time, to preserve." – Amit Goren.

The main themes in Amit Goren's prosperous documentary are Immigration, Identity and place. Goren's films deal with the tension and alienation existing between an individual and his surroundings as well as with a constant search after identity. Goren's personal biography dictates, to a great extent, this deep search in both the private and the national awareness. He left Israel with his family in 1966, when he was 9 years old and studied film in NYU. He returned to Israel as a young adult.

---

"Jag har filmat sedan jag var i 13-årsåldern; foton, Super-8 och video. Varför vet jag inte riktigt, ibland av ren besatthet. Jag observerar och fångar ögonblicket i ett behov av att undersöka, förstå, stoppa tiden, konservera." – Amit Goren.

Amit Goren visar på den anspänning och det utanförskap som kan drabba en människa i sökandet efter sin identitet. Hans egen historia dikterar detta sökande både som privatperson, inom familjen, och i sin nationella tillhörighet. Född i Israel flyttade Amit Goren som nioåring till New York tillsammans med sin familj men återvände ensam till Israel som vuxen och bor och arbetar nu i Tel Aviv.

## 66 WAS A GOOD YEAR FOR TOURISM

1992

"Do you know why it wasn't worth it? Because my children are torn between two worlds. I am angry, really angry, because we've created this situation!" – Thus Amit Goren's mother summarizes 25 years in America.

The film deals with immigration as a way of leaving, and the search after the tricky term called "Israeli identity". Goren's father, Haim, was born in Egypt and in 1951, with the rise of the Nationalists to power, came to Israel, where he met his wife Nitzka, Israeli born, daughter to an immigrant family from eastern Europe. Through the telling of the family history, documents Goren one of his trips to the USA. During this family reunion he is trying to get them to speak about the way they understand their identity.

Awarded the "Wolgin Award" for Best Documentary at the Jerusalem International Film Festival 1992 and the "Israeli Film Academy Award" that same year.



---

"Vill du veta varför det inte var mödan värt? För att mina barn slits mellan två världar. Jag är arg, fruktansvärt arg, för att vi skapat den här situationen" – Amit Goren's mamma sammanfattar sina 25 år i Amerika.

Amit Goren låter sin familj berätta om sin utvandring och det svårdefinierade begreppet "identitet". Amits far Haim, själv invandrare till Israel från Egypten, tar 1966 med sig hela familjen, hustru och tre söner, till New York. Efter avslutade studier på New York University förverkligar Amit Goren sin mors dröm och återvänder till Israel.

Filmen belönades med "Wolgin Award" för Bästa Dokumentärfilm, Jerusalem Int'l Film Festival 1992, och fick "Israeli Film Academy Award" samma år. Den har visats på festivaler i San Francisco, Los Angeles, Boston, Stockholm, Rotterdam, Prix Futura Berlin, och New York Film Festival och har sänts på TV i Israel, Kanada, Ungern, Frankrike, Österrike och Tyskland, där den utsågs till en av 1992 års tre bästa dokumentärfilmer.

## ANOTHER LAND

1998

A feature length docu-drama, examining the meaning of "home" from a personal and a public perspective, against a background of political and social upheaval in Israel, between 1992–1998. This film deals with the concrete and symbolic aspects of the term "home", while creating a confrontation between the happenings at Goren's private home and the dramatic events that shake the Israeli society, the national home, between the years 1992–1998, and especially the murder of Prime Minister Yitzhak Rabin.

Goren's everlasting search for a home, following his separation from his wife Tal, and the estrangement that he feels in his own country facing the developments on the national level, turns the film into an inner contemplation about the ability to feel an inner exile – the appearing gap between the geographical and historical belonging and the emotional and cognitive disconnection.

Awarded the Wolgin Award for Best Documentary at the Jerusalem International Film Festival 1998.



Ett dokudrama som undersöker de olika aspekterna av begreppet "hem" ur både ett personligt, privat perspektiv och ett nationellt, mot bakgrund av ett politiskt oroligt Israel 1992–1998.

Amit Goren ställer sitt eget familjeliv, där han nu separerar från sin hustru Tal, mot den tumultartade politiska situationen i Israel efter mordet på Premiärminister Yitzhak Rabin.

Filmen belönades med "Wolgin Award" för Bästa Dokumentärfilm, Jerusalem Int'l Film Festival 1998, och har bl.a. visats vid Leipzig International Documentary Festival '98, på Museum for Contemporary Art, Marseilles '98, på Washington Jewish Film Festival, Vue Sur Les Docs – Marseilles Int'l Documentary Festival '99, på FIPA '99 Biarritz, på Fruitmarket Gallery, Edinburgh Scotland som en del i "Tales in the Sand" en utställning med samtida israelisk konst '99 (curators: Graham Murray, Sarit Shapira), och som en del i "Diaries", en utställning på Chelouche Gallery '03.

## DEAR EDMOND

2006

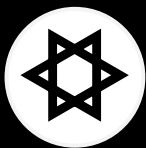


"At age 45, my partner and I begin fertility treatments with the hope of parenting a child of our own. For five months we are confined to our home with a high risk pregnancy of triplets, with just a 5% chance of success. During this period I film moments that will eventually become my memory, my family's memory. From my balcony I film daily life on Rothschild Boulevard, the heart of the first Hebrew city, where Tel Aviv was born in 1909, where the first triplets of the boulevard are expected." – Amit Goren.

"Vid 45 års ålder inleder jag och min partner fertilitetsbehandlingar i hopp om att kunna få ett eget barn. Den påföljande graviditeten visar sig innebära trillingar. En riskfylld graviditet som har endast 5% chans till en lycklig utgång och vi är därför under fem månader hänvisade till att stanna inomhus i vår lägenhet. Under den här perioden filmar jag ögonblick som så småningom ska bli minnen, min familjs minnen." – Amit Goren.



# JIVO



[WWW.JUDISKATEATERN.SE](http://WWW.JUDISKATEATERN.SE)

+46 8 660 02 71